

заспали. Нищо не прѣчи и не спира тѣхно-то сладко спаніе, що ся пріятно изображава по радостны-тѣ имѣ лица; само тихъ нощный вѣтъръ си умилно играе съ тѣхны-тѣ дългы и распуснаты косы, та развява развързаны-тѣ имѣ прибрадницы.

Нощь-та заминуваше; дребна росица и хладенъ утрѣнный вѣтрець показва, че сѣмване-то е близо; жерави съ уныло курканіе идѣтъ отъ горѣ на високо и, на вървулицѣ, единъ по единъ заминувѣтъ. Пушка-та грѣмва по близо и дава извѣстіе, че Васильови идѣтъ. Никола, принесенъ отъ сладкы-тѣ си мечтанія, става и, да не разбуди Станкыны, отстѣпва малко по надалечъ и грѣмва. Булка-та стрѣсната исправи ся на крака; тя не видѣ никого и, уплашена, глѣдаше на около; Никола ся обади и задава ѣ сърдце.

— Идѣтъ, каза той полегка, като ся завърна.

— Кога е тѣй и ные да вървимъ, отговори булка-та.

— О, не, тѣ ще додѣтъ тукъ; рано е още:

— Мила-та Станка, продума булка-та, тя спи и нищо ѣ нестрѣсва. Тя хичь сега не мысли за брата си, не мысли за Петра, кой-то ѣ освободи...

Четвърта послѣдна пушка грѣмва още по-наблизо. Никола отговори съ другѣ.